

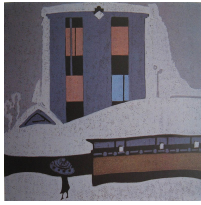
О. В. Ламонова

Фіщенко Олексій Федорович

ФІЩЕНКО Олексій Федорович (29. 12. 1920, м. Умань Київської, нині Черкаської обл. — 15. 02. 2010, Київ) — живописець і графік. Батько *Д. Фіщенка*. Народний художник України (2000). Заслужений діяч мистецтв України (1969). Учасник 2-ї світової війни. Член НСХУ (1960). Закінчив Одеське художнє училище (1953), Київський художній інститут (1959; викладач [О. Пащенко](#)). Створював живописні полотна; працював у різних графічних техніках (кольорова ліногравюра, малюнок олівцем, акварель, пастель). Автор пейзажів (Черкащина, Одещина, Карпати, Крим, Канів, Київ), що вирізняються майстерністю композиції, виразністю та декоративністю колористичного рішення, низки портретів вдатних осіб (Т. Шевченка, Б.-І. Антонича, М. Драй-Хмари, М. Хвильового, В. Сосюри, Г. Чупринки тощо) та натюрмортів. Ілюстрував книги. Завдяки особливому методу друку (притискання кліше руками без допомоги верстата) досягав унікальності кожного відбитка. На творчість художника, окрім вітчизняної культури, вплинули східна філософія й мистецтво, зокрема графіка митців Китаю та Японії. Учасник обласних (від 1952), всеукраїнських (від 1957), зарубіжних (від 1959) мистецьких виставок. Першу персональну виставку Ф. організовано 1963. Деякі роботи зберігаються в Національному художньому музеї України (Київ), Хмельницькому художньому музеї.

Фотоілюстрації

Основні твори

ліногравюри — серії «Канів» (1957—59), «Тарасова земля», «Моя Батьківщина» (обидві — 1961), «Карпати» (1961—70); «Три топольки», «Звук ланів» (обидві — 1967), «Сторожка тиша», «Оksamит гір» (обидві — 1969), «Весняний день» (1970), «Настільна лампа» (1977), «Новий будинок. Оболонь», «Вулиця Довнар-Запольського» (обидві — 1979), «Автопортрет із маскою Хасари» (1981), «Вулиця Боткіна» (1982), «Яка тривала ніч!» (1988), «Тиха мелодія» (1991), «Корали долі» (1994), «Канів. Хата над Дніпром» (1995), «Жагучий полудень» (2002); рисунки — «У полоні осіннього туману» (1978), «Т. Шевченко» (1982), «Раптовий дощ», «Фантазія ночі» (обидва — 1987), «В. Бородай» (1994), «М. Хвильовий», «Свіча надії» (обидва — 2001); живопис — «Батьківська хата» (1990), «Таємничі обереди» (2002).

Рекомендована література

1. Фіщенко Олексій: Альбом. К., 1968;
2. Островський Г. Світ образів Олексія Фіщенко // Образотворче мист-во. 1978. № 5;
3. Фіщенко Олексій Федорович: Каталог. К., 1986;
4. Заслужений діяч мистецтв України Олексій Федорович Фіщенко: Каталог виставки творів. К., 1996;
5. Фіщенко Олексій, народний художник України: Каталог робіт. К., 2003;
6. Фіщенко О. Зерна моєї мрії // Образотворче мист-во. 2005. № 2;
7. Ламонова О. Творчість Олексія Фіщенко // Наука і суспільство. 2005. № 9—10;
8. Федорук О. Інтенсивність емоцій сприйняття // Образотворче мист-во. 2012. № 1—2;
9. Загаєцька О. Олексій Фіщенко з України // Там само;
10. Ламонова О. Лінорити і рисунки Олексія Фіщенко в контексті української графіки 1970—1980-х рр. // Вісн. Харків. академії дизайну і мист-в. 2014. № 2;
11. Її ж. Три лінорити Олексія Фіщенко // Наука і суспільство. 2022. № 3;
12. Її ж. Натюрморти Олексія Фіщенко // Там само. 2023. № 5.

Бібліографічний опис:

Фіщенко Олексій Федорович / О. В. Ламонова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-885067>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).